

«Γαμώτο, γλυκανάτο θα βγει!! Μήπως θα έπρεπε να το κάνω κανονικό άρθρο;» Ο Μιχάλης, ρουφώντας τον ρύσο, άφησε το πληκτρολόγιο κι έγειρε στην καρέκλα του. Τα γραφεία της «Τόλμης», άδεια τέτοια ώρα. Η φωτεινή πινακίδα απέξω σηματοδοτούσε τα νέα γυναικεία «Γαμώτο, γλυκανάτο θα βγει!! Μήπως θα έπρεπε να το κάνω κανονικό άρθρο;» Ο Μιχάλης, ρουφώντας τον ρύσο, άφησε το πληκτρολόγιο κι έγειρε στην καρέκλα του. Τα γραφεία της «Τόλμης», άδεια τέτοια ώρα. Η φωτεινή πινακίδα απέξω σηματοδοτούσε τα νέα γυναικεία εσώρουχα, που θα φορεθούν φέτος. Ήταν ψηλός, πάνω από 185. Μελαχρινός, σχεδόν μελαψός με μάγουλα σκαμμένα. Τα δάχτυλά του, σχεδόν γυναικεία, μακριά και λεπτά. Ήρθε στην πόλη πριν 7 χρόνια. Όταν τον απέλυσαν από το κανάλι που δούλευε στην Αθήνα, αποφάσισε να τα παρατήσει. Δούλεψε σαν ασφαλιστής, σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων. Εκεί γνώρισε τον Ντίνο, τον υπεύθυνο έκδοσης που τον έσπρωξε να ασχοληθεί με αυτό που είχε σπουδάσει. Ο Μιχάλης ξανάδωσε την προσοχή του στην φωσφορίζουσα οθόνη του. «Μαλακία μου!! Θέλω να το παίξω Χεμινγκουέ, μαλακία! Να δω πότε θα τελειώσω. Κι ο Ντίνος ουρλιάζει να παραδοθεί μέχρι την Παρασκευή, μας τρέλανε με τα αφιερώματα. Η πόλη και η ιστορία της- σιγά τις εμπνεύσεις!! »

Η Φούλα ήρθε και στρογγυλοκάθισε στο μπροστινό τραπέζι, χαμογέλασε στον Μιχάλη, μηχανικά. Την εκνεύριζε η στρικτότητα και η αδιαφορία του για τις γυναίκες. «Ένα καπουτσίνο», πρόσταξε σχεδόν και σταύρωσε τα πόδια της με τέτοιο τρόπο που να φαίνεται η γάμπα ψηλά, σχεδόν ολόκληρη. Ξρχιζε τον καθημερινό της αγώνα. Μπορούσε να σαρώνει με τα μάτια της την Πλατεία και για τρεις- τέσσερις ώρες μέχρι να βρει το θύμα της. Με την αθρόα εισαγωγή φρέσκου, και νεανικού πληθυσμού από την ανατολή, οι δουλειές τις αραιώσαν. Είχε όμως τον τρόπο της αυτή. Τα κόλπα της φημισμένα. Το αγαθιάρικο ύφος της ξετρέλαινε τα αρσενικά, που την αναζητούσαν. Έστρωσε τα μαλλιά της με μια ναζιάρικη κίνηση και κάρφωσε τους πελάτες έναν έναν. Απογοητευμένη από τον έλεγχο στύλωσε τα βλέμμα της στους περαστικούς. Για δεύτερη φορά πέρασε, ο γεράκος από μπροστά της. Του έριξε μια ερευνητική ματιά και τον έβαλε στα υπόψιν. «Αν δεν σταυρώσω πελάτη στο επόμενο μισάωρο, θα τον πάρω». Ρούφηξε τον καπουτσίνο και με τη γλώσσα της τόνισε τα χείλια της, καρφώνοντάς τον με τα μάτια. Αυτός την είδε και κάθισε απέναντι στο άλλο καφέ. «Ή στον να τριβελίζεται, μισή ώρα και θα δούμε».

«Κέρασε τον Μηνά. Μάλλον πικρό θα τον πιει σήμερα». Η φωνή από την παρέα της «μικρής βουλής», ακούστηκε κοροϊδευτικά. Σε πλήρη σχεδόν απαρτία, καλωσόρισαν τον κατ'επανάληψη υποψήφιο στο Νομό. Με το γκριζο κουστούμι του, ο δικηγόρος της συμφοράς, στρογγυλοκάθισε και αφού κοίταξε με περισσή προσοχή το «ακροατήριό του», άρχισε έναν από τους συνηθισμένους μονολόγους του. Καυτηρίασε την πολιτική του αντιπάλου κόμματος, μέμφθηκε τον ίδιο του τον αρχηγό, για την μη αρχηγική του εμφάνιση στην Βουλή, και άρχισε να συκοφαντεί, όπως πάντα τους τοπικούς εκπροσώπους του κόμματός του. Ο Βασίλης τον σέρβριβε κι έκανε να απομακρυνθεί. Αυτός τον κράτησε από το μπράτσο. «Πρώθησα την δουλειά, υπόθεση εβδομάδων η αίτηση της γυναίκας σου», του σφύριξε αρκετά δυνατά για να ακουστεί από όλους. Κι ακούστηκε. Ο Βασίλης, αποσύρθηκε χολωμένος. Κάποια στιγμή του είχε αναφέρει την αίτηση της γυναίκας του, για την Δημοτική Αστυνομία κι από τότε σε κάθε ευκαιρία, του κτυπούσε το ανύπαρκτο ενδιαφέρον, με στόμφο και ιδιαίτερα δυνατή φωνή. Η παρέα, συνέχιζε να φωνασκεί, τα τραπέζια γέμιζαν και άδειαζαν, η κίνηση πλήθαινε. Τα λιοντάρια, η καρδιά της πόλης, άρχιζε να κτυπά σχεδόν ακανόνιστα. Να δέχεται και να διώχνει κύματα ανθρώπων. Η καρδιά μιας πόλης

γιομάτη ζωή, φωνές, χρώματα. Ο Κιρκόρ, φιλοξενούσε πολλούς από τούτους τους ανθρώπους. Τους γλύκαινε, τους τράταρε καφέ και τους ξαμολούσε και πάλι στη ρουτίνα της χαμοζωής τους.

«Καλό φαίνεται και τώρα Το γεγονός που θα δημιουργήσει την αναγκαία δράση. Τίποτα το εξεζητημένο, κάτι σαν μια πετρούλα σε λίμνη απλώς να ταραχθούν τα λιμνάζοντα ύδατα». Ο Μιχάλης, χαλάρωσε στην καρέκλα του. Τα μάτια του, έτσουζαν εδώ κι αρκετή ώρα, το τσιγάρο και το ποτό, είχε αναστείλει κάθε γευστική λειτουργία του στόματός του. Το κεφάλι του βαρύ. Έβγαλε άλλο ένα χάπι από το κουτάκι που φύλαγε στην εσωτερική τσέπη του γιλέκου του. Το τρίτο σήμερα. Όταν ήταν σε άγχος και σε εξαντλητική δουλειά, το συνήθιζε να τα παίρνει. Γέμιζε για άλλη μια φορά το ποτήρι. Το τσιγάρο στο γεμάτο τασάκι. Τα χαρτιά γέμιζαν το γραφείο του. Νιώθει κανείς το έμφραγμα; Υπάρχουν σημάδια που το προμηνούν; Κάτι για φόβο θανάτου, είχε διαβάσει και για τον οξύ, σαν από τσεκούρι πόνο στο στήθος και την πλάτη. Τα ένωσε και τα δύο κι έγειρε στο πλάι σαν δέντρο που το ξερίζωσαν απότομα, βαριά. Κι έπεσε στο σκληρό, κρύο πάτωμα, αδειάζοντας το τασάκι στα χαρτιά του γραφείου. Το μυαλό του, έκανε παράξενα ταξίδια. Μπρος πίσω, ο χρόνος διαστέλλεται και συστέλλεται, έτσι δεν είναι; Ξεψύχησε αφού είχαν γιομίσει τα πνευμόνια του από τον γλυκό καπνό του φλεγόμενου ήδη γραφείου.

νοιγε τον υπολογιστή κάθε μέρα. Σαν πρωτάρης σε ραντεβού, περίμενε το γλυκό λόγο που θα του έδινε το εισιτήριο στο όνειρο. Το ίδιο και κείνη την ημέρα. Συνδέθηκε εύκολα και άνοιξε το outlook. Ο istros.gr, επιτέλους απάντησε !! νοιξε το email:

«Αγαπητέ κύριε, πήραμε το διήγημά σας με τίτλο: «Απόπειρα». Δυστυχώς δεν κρίνεται δημοσιεύσιμο στην ιστοσελίδα μας. Είναι σημαντικό που ασχολείστε με την λογοτεχνία. Ξαναπροσπαθήστε»